

## **TO JEST MÓJ SYN WYBRANY, JEGO SŁUCHAJCIE!**

EWANGELIA WEDŁUG ŚW. ŁUKASZA (ŁK 9, 28B-36)

Jezus wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić. Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniąco białe. A oto dwóch mężów rozmawiało z Nim. Byli to Mojżesz i Eliasz. Ukazali się oni w chwale i mówili o Jego odejściu, którego miał dokonać w Jerozolimie. Tymczasem Piotr i towarzysze snem byli zmorzeni. Gdy się ocknęli, ujrzeli Jego chwałę i obydwóch mężów, stojących przy Nim. Gdy oni odchodzili od Niego, Piotr rzekł do Jezusa: „Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy. Postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza”. Nie wiedział bowiem, co mówi. Gdy jeszcze to mówił, zjawił się obłok i osłonił ich; zlekli się, gdy weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: „To jest mój Syn wybrany, Jego słuchajcie”. W chwili, gdy odezwał się ten głos, Jezus znalazł się sam. A oni zachowali milczenie i w owym czasie nikomu nic nie oznajmili o tym, co widzieli.

### **PYTANIA DO DZIELENIA:**

1. Czy na modlitwie kontempluję oblicze Chrystusa, które objawia istotę samego Boga?
2. Czy podczas indywidualnej lub wspólnotowej lektury Pisma Świętego uświadamiam sobie, że przemawia do mnie sam Bóg?
3. Czy w moim życiu dokonuje się nawrócenie i przemiana? Spróbuj podzielić się ich owocami w grupie.

### **KOMENTARZ**

#### ***Jezus wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić (Łk 9, 28b)***

Jezus zabiera ze sobą na górę Piotra, Jana i Jakuba. Ci trzej uczniowie są wymienieni również jako bezpośredni świadkowie wskrzeszenia córki Jaira (Łk 8, 49-56). We wszystkich katalogach uczniów Piotr jest wymieniany zawsze na pierwszym miejscu. Świadczy to o jego szczególnej pozycji wśród Dwunastu oraz w strukturze pierwotnego Kościoła. Jan i Jakub są synami Zebedeusza, którzy porzucili pracę rybaków na jeziorze Galilejskim, aby podobnie jak Piotr stać się rybakami ludzi (Łk 5, 9-11).

Jezus zabiera wybranych apostołów na górę. W Starym Testamencie góra była miejscem modlitwy i szczególnej łączności z Bogiem. Według Wj 24, 9-11 Mojżesz wraz ze starszymi Izraela wszedł na górę Synaj, aby doświadczyć obecności Boga. Jezus jako nowy Mojżesz wchodzi wraz ze swymi uczniami na górę, aby doświadczyć obecności Boga i objawić swoją mesjańską chwałę. Ewangelista podkreśla wyraźnie, że celem wejścia na górę jest modlitwa, która jawi się jako szczególna przestrzeń spotkania z Bogiem. Modlitwa ma miejsce w nocy, gdyż w naszej scenie mowa jest, że uczniowie są śpiący i zejście z góry dokonuje się następnego dnia (Łk 9, 37).

#### ***Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniąco białe (Łk 9, 29)***

Ewangelista mocno podkreśla, że przemienienie Jezusa dokonuje się podczas modlitwy. To modlitwa stanowi właściwą przestrzeń objawienia chwały bożej. Zewnętrzными znakami przemiany jest zmiana wyglądu twarzy oraz lśniąco biały wygląd ubrania Jezusa. Przemieniona twarz Jezusa wyraża chwałę samego Boga. Promieniująca biel szaty Jezusa

wskazuje na Jego boskość. Uczniowie i czytelnicy są zaproszeni do wejścia w modlitwę na wzór Jezusa i do kontemplacji chwały rozmodlonego Pana, który poprzez przemienienie objawia swą boską tożsamość i chwałę.

***A oto dwóch mężów rozmawiało z Nim. Byli to Mojżesz i Eliasz. Ukazali się oni w chwale i mówili o Jego odejściu, którego miał dopełnić w Jerozolimie (Łk 9, 30-31)***

Jezusowi w chwili przemiany towarzyszą dwie wielkie postacie Starego Testamentu – Mojżesz i Eliasz. W Ewangelii Łukasza Mojżesz jest przedstawiany jako prawodawca (Łk 5, 14; 16, 29. 31; 20, 28) i jako prorok wskazujący na zbawcze dzieło Jezusa (Łk 24, 27). Osoba Mojżesza reprezentuje starotestamentowe Prawo. Postać Eliasza zostaje wzmiankowana w inauguracyjnym kazaniu Jezusa w synagodze w Nazarecie (Łk 4, 25-26). Eliasz reprezentuje starotestamentowych proroków. W tym kontekście osoba Jezusa jawi się jako wypełnienie Prawa i Proroków Starego Testamentu. Obie te postacie ukazują się w chwale, której źródłem jest chwalebny blask uwielbionego Pana. Mojżesz i Eliasz prowadzą z Jezusem dialog oraz mówią o Jego odejściu, tzn. o Jego męce, śmierci i zmartwychwstaniu, które dokona się w Jerozolimie.

Dopełnieniem tego wydarzenia będzie przyłączenie się Jezusa do dwóch uczniów uciekających z Jerozolimy do Emaus. Podczas tej drogi Jezus, rozpoczynając od Tory Mojżeszowej poprzez Proroków i Pisma, będzie im tłumaczył proroctwa mesjańskie, które odnosiły się do Niego (Łk 24, 13-32).

Użycie w omawianym tekście terminu „odejście” (gr. *eksodos*) nawiązuje do wybawienia Izraelitów z niewoli egipskiej. W tej perspektywie śmierć i zmartwychwstanie Jezusa jawi się jako nowa Pascha. Scenerią wydarzeń paschalnych będzie święte miasto Jerozolima, która została wybrana w Bożej ekonomii na miejsce wydarzeń zbawczych. Św. Łukasz w dalszej narracji dobitnie zaznaczy, że „nie jest możliwe, aby prorok zginął poza Jeruzalem” (Łk 13, 33).

***Tymczasem Piotr i towarzysze snem byli zmorzeni. Gdy się ocknęli, ujrzeli Jego chwałę i obydwoch mężów, stojących przy Nim (Łk 9, 32)***

Ewangelista Łukasz podkreśla, że uczniowie śpią podczas przemienienia Jezusa. Sen uczniów znajduje swoją paralelę z późniejszymi wydarzeniami w Ogrodzie Oliwnym, gdzie uczniowie w obliczu rozpoczynającej się męki Jezusa nie potrafią czuwać, lecz także są pogrążeni we śnie. Kiedy następuje przebudzenie uczniów, wówczas mogą dostrzec chwałę Jezusa oraz stojących z Nim Mojżesza i Eliasza. Przebudzeni uczniowie mogą kontemplować przemienione oblicze Chrystusa i dostrzegać cały blask jego boskiej mocy rozjaśniający Prawo i Proroków.

***Gdy oni odchodzili od Niego, Piotr rzekł do Jezusa: «Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy. Postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza». Nie wiedział bowiem, co mówi (Łk 9, 33)***

Stan chwały i kontemplacji tajemnic Bożych jest tak zachwycający dla uczniów, że Piotr i Apostołowie chcieliby przedłużyć wyjątkowość niebiańskiego przeżycia. Ich stan ducha wyrażają słowa: „Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy”. Człowiek odnajdujący Boga i powracający do wspólnoty z Nim ma poczucie powrotu do Domu i bycia u siebie. Piotr proponuje postawienie trzech namiotów dla Jezusa, Mojżesza i Eliasza. Podczas wędrówki Izraela przez pustynię Namiot Spotkania był symbolem obecności Boga: *Wtedy to obłok okrył Namiot Spotkania, a chwała Pana nappełniła przybytek. I nie mógł Mojżesz wejść do Namiotu Spotkania, bo spoczywał na nim obłok i chwała Pana wypełniała przybytek* (Wj 40, 34-38). Na Górze Przemienienia sam Jezus jawi się jako Namiot Spotkania Boga z ludźmi. Każdy

sluchający Jezusa i kontemplujący Jego oblicze jest zaproszony do wyruszenia z Nim w drogę do Jerozolimy, która poprzez krzyż prowadzi do blasku zmartwychwstania.

***Gdy jeszcze to mówił, zjawił się obłok i osłonił ich; zlekli się, gdy tamci weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!» (Łk 9, 34-35)***

W tradycji biblijnej obłok ma bogatą symbolikę: w czasie wędrówki Izraela przez pustynię był on znakiem obecności Boga (Wj 33, 9-10); po zbudowaniu świątyni wyrażał zamieszkiwanie Pana w przybytku (1 Krl 8, 11). W czasach eschatologicznych obłok będzie znakiem chwały Pana (2 Mch 2, 8). Na widok nadprzyrodzonego zjawiska Apostołów ogarnia lęk i przerażenie. Potrzeba im jeszcze wzrostu w wierze, aby lęk został zastąpiony przez postawę zaufania i pokoju. Do takiej postawy wzywa głos Boga z obłoku, który objawia boską i mesjańską tożsamość Jezusa oraz nawołuje uczniów do głębokiego otwarcia na Jego Słowo: *«To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!»*.

***W chwili, gdy odezwał się ten głos, Jezus znalazł się sam. A oni zachowali milczenie i w owym czasie nikomu nic nie oznajmiali o tym, co widzieli (Łk 9, 36)***

Jezus w misterium swego zbawczego dzieła jawi się jako doskonałe wypełnienie Prawa i Proroków. Jego osoba pozostaje na scenie sama, aby stać się przedmiotem kontemplacji wszystkich pragnących bliskości Boga. Uczniowie wpatrzeni i wsłuchani w Jezusa zachowują milczenie. W myśli św. Łukasza okres milczenia uczniów skończy się wraz z Zesłaniem Ducha Świętego, który obdarzy ich mocą do dawania świadectwa aż po krańce świata. Wierność i posłuszeństwo Bożemu Słowu jest dla nich ważniejsze niż ofiara własnego życia, stąd nie wahają się ponieść męczeńską śmierć dla Tego, któremu zaufali do końca. Uczniowie kontemplują głęboko w sercu doświadczenie Góry Tabor i wyruszają wraz z Jezusem w wędrówce wiary i miłości ku Jerozolimie.

## **MEDYTACJA**

Góra Przemienienia to góra spotkania człowieka z Bogiem. Na tej górze Bóg pokazuje chwalebny obraz Jezusa. Słuchanie Jezusa umożliwia uczniom dostrzeżenie pełni daru Bożego. Kontemplowana twarz Syna i słuchany głos Ojca pozwala uczniom głębiej wchodzić w tajemnicę, która poprzez krzyż prowadzi do chwały zmartwychwstania. Oglądając Jezusa, oglądamy samego Ojca, a słuchając Jezusa, słuchamy samego Ojca. To Jezus rozmawiający z Mojżeszem i Eliaszem jest wypełnieniem Prawa i wszystkich prorocत्व Starego Testamentu. W Jezusie – Synu Bożym – ogniskuje się cała historia zbawienia. To On jest Drogą i Prawdą, i Życiem (zob. J 14, 6) dla każdego człowieka, który z wiarą, nadzieją i miłością tworzy z nim wspólnotę. Na Górze Przemienienia każdy z nas może oglądać przedsmak chwały pozwalający nam na niesienie krzyża ku Jeruzalem naszej wędrówki. W naszym życiu Góra Tabor oświeca blaskiem chwały cierpienie Góry Oliwnej i męczeństwo Golgoty. W blasku Góry Przemienienia życie odnajduje swój pełny sens. Człowiek doświadczający blasku Góry Przemienienia czuje się dobrze jak w Domu i może za św. Piotrem wołać: „Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy”. Razem z Apostołami i z Jezusem trzeba jednak zejść do dolin życia, gdzie wciąż trzeba przemierzać drogę, doświadczając znużenia, słabości, samotności, zmagania ze złem. Na tej drodze jest jednak Jezus, który nigdy nie pozostawia nas samymi. On uczy nas o konieczności przemiany naszego życia poprzez najważniejsze tajemnice swojego życia. Najpierw poprzez tajemnicę Wcielenia, kiedy to odwieczne Słowo Boże staje się ciałem i przyjmuje ludzką postać. Także w tajemnicy Eucharystii, kiedy chleb i wino stają się Ciałem i Krwią Chrystusa. Następnie w tajemnicy ofiary, kiedy to Jezus jako Baranek Boży umiera za nas na krzyżu pokazując całemu światu jedyną i najświętszą Ofiarę. W końcu w tajemnicy zmartwychwstania, kiedy to ziemskie ciało Jezusa zostaje przemienione w ciało chwalebne. Śmierć zostaje pokonana, a krzyż, pomyślany przez ludzi jako narzędzie zbrodni, zostaje

przez Boga przemieniony w narzędzie naszego zbawienia i chwały. Chrystus uczy nas, że nasze życie powinno być kształtowane na Jego wzór. Stąd nieustanne wezwanie do nawrócenia: *Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię*. Tylko nawrócenie pozwala nam doświadczyć przemiany, w której nasz śmiertelny i ziemski człowiek może stawać się człowiekiem nieśmiertelnym i duchowym. W tajemnicy przemiany potrafię doświadczyć mocy Boga działającego w mojej słabości i ułomności. W tej tajemnicy potrafię w całej pełni zrozumieć Boży głos wołający do mnie z wielką miłością: *To jest mój Syn Wybrany, Jego słuchajcie!*

## KONTEMPLACJA

BARANKU

Niech w moim spojrzeniu

Jak w Twoim

Będzie miłość

Tylko miłość

Niech w moim sercu

Jak w Twoim

Będzie przebaczenie

Tylko przebaczenie

Niech w moich dłoniach

Jak w Twoich

Będzie miłosierdzie

Tylko miłosierdzie

Niech moje życie

Jak Twoje

Będzie pełnieniem Woli Ojca

Tylko JEGO woli...

Oczyść moje serce

Ogniem pragnienia

Oglądania Ciebie

Pragnieniem byś był

Poznany i miłowany

Przez wszystkich

Dla których konałeś

Na krzyżu...

BARANKU umiłowany

Zjednocz mnie z Tobą

Bądź dla mnie darem Ojca –

Jedynym doskonałym

Przemień mnie

W nieustanne dziękczynienie

Niech moje życie

Będzie oddawaniem Tobie chwały...

*(Siostra Miriam Dzieciątka Jezus – z tomika wierszy „O Tobie mówi serce moje”)*